

Platon Menekseenos

Georg Wilhelm Hegel

Platon, eine unvermittelte, von Platonik für mich,
Ist eine Kunst, die mich in der Kunst
— Aristoteles, Rhetorik

Platon

Meneksenos

Cenaze Hitabesi

Çeviren: İrfan Şahinbaş

Sosyal Yayınlar

Eski Yunan Has İsimlerinin Yazılışı Hakkında Not

Yunan eserlerinin tercümesinde tanrı, insan ve memleket isimlerini asıllarındaki imlaya göre yazmayı uygun bulduk; bunun için de bugün Avrupa milletlerinin hemen hepsinde kullanılan *transkripsiyon* usulünü aldık. Yunancanın her harfi, aşağıdaki cetvelde gösterildiği gibi, tek veya çift harflerle karşılanmıştır. *Th* ve *kh* gibi çift harfleri kullanmaya gerek vardı; çünkü Yunancanın Θ'sını da, T'ını da *t* ile gösteremezdik, ikisini ayırmak zorunluydu. X için de sadece *h* harfini alsaydık Yunancada sesli harflerin önüne bazen gelen ' işareti ile karışması mümkündü.

Ph çift harfine gelince, Yunancanın Φ harfini Avrupalılar öteden beri böyle gösterirler; vaktiyle Romalılar da öyle göstermişlerdir; demek ki o harfin telaffuzu Romalıların *f* harfinin telaffuzuna tamamıyla uymuyormuş.

Romalılar ve bugünkü Avrupa milletleri Yunancanın Ξ harfini de *x* ile gösterirler; fakat *x* harfi bizim alfabemizde yoktur: Onun için bunun yerine *ks* çift harfini kullanmayı daha uygun bulduk.

Yunanca isimlerde *y* harfi sessiz değil, sesli harftir ve Yunancanın Υ harfini gösterir; *ü* okunması lazımdır. Fakat bu telaffuz mutlak değildir; bugünkü Yunanlılar onu *i* okumaktadırlar.

Çift sesli harfleri de gene çift olarak gösterdik. Ancak *ov* yerine yalnız bir *a* koyduk; bu, şimdiki milletlerarası *transkripsiyonda* da böyledir.

A–A H–E N–N T–T

B–B Θ–Th Ξ–Ks Y–Y

Γ–G I–İ O–O Φ–Ph

Δ–D K–K Π–P X–Kh

E–E Λ–L P–R Ψ–Ps

Z–Z M–M Σ–S Ω–O

KONUŞANLAR

SOKRATES

MENEKSENOS

SOKRATES: Meneksenos nereden geliyor? Agora'dan mı? Nereden?

MENEKSENOS: Agora'dan Sokrates, toplantı odasından.

SOKRATES: Orada ne işin olabilir? Herhalde sen artık, öğrenim ve felsefenin sonuna eriştiğini sanıyor, daha yüksek işlere atılmak istiyorsun. Yaşına rağmen de bize her zaman idareciler sağlamış olan ailen bu yolda devam etsin diye, aklına, biz büyüklerini idare etmeyi koymuşsun.

MENEKSENOS: Sokrates, sen izin verir, idare işlerine atıl dersen, güdeceğim gaye bu olur; yoksa vazgeçerim. Toplantıya üyelerin, ölümler üzerinde söz söyleyecek birini seçeceklerini öğrendim de onun için gittim; ölümler için tören yapılacak, herhalde biliyorsun.

SOKRATES: Evet. Kimi seçtiler?

MENEKSENOS: Daha kimseyi seçmediler, Sokrates; yarın karar verecekler. Ama ben, ya Arkhinos'u, ya Dion'u seçerler sanıyorum.

SOKRATES: Savaşta ölmenin, gerçekte birçok faydaları var, Meneksenos. Öldüğü zaman ne kadar fakir olursa olsun insanın güzel ve muhteşem bir mezarı oluyor. Bundan başka da değeri ne kadar az olursa olsun, insanı birçok bilgin kimseler övüyor; hem gelişigüzel de değil; söyleyeceklerini önceden, inceden inceye hazırlamış oluyorlar. Öyle güzel övüyorlar ki, Meneksenos, her ölünün, kendinde bulunsun bulunmasın, birçok özellikleri olduğunu ileri sürerek, sözlerini en güzel kelimelerle süslüyor, ruhlarımızı büyülüyorlar. Şehri, her yönden göklere çıkarıyorlar ve savaşta ölenleri, bizden önce gelmiş bütün atalarımızı; hatta bizleri öyle övüyorlar ki, şimdi seninle konuşmakta olan ben, Meneksenos, kendimi bu övgüleri ile yükselmiş hissediyor ve orada söylediklerini dinleyip büyülenince, birdenbire daha yüce, daha asil, daha güzel olduğuma inanıyorum. Sonra, her zaman olduğu gibi, yanımda hep yabancılar bulunuyor; benimle beraber dinliyorlar ve bana, birdenbire daha büyük bir saygı besliyorlar. Hatip o kadar inandırıcı ki bu yabancılar, tıpkı benim gibi tesiri altında kalıyor ve bana karşı olsun, önce olduğundan daha güzel buldukları şehre karşı olsun, derin hayranlık duyuyorlar. Bana gelince, kendimi öyle yükseklerde görmem, hiç değilse üç gün sürüyor. Hatibin sözleri ve sesi kulağıma yer ederek öyle kuvvetli çınlıyor ki, ancak dördüncü veya beşinci gün kendime gelebiliyor, nerede olduğumun farkına varabiliyorum. Bu

arada, “bahtlılar adaları”nda yaşıyorum, sanıyorum. Bizim hatipler, işte böyle usta kimselerdir.

MENEKSENOS: Sokrates, hatiplerle alay etmek için hiç de fırsat kaçırmazsın. Fakat bu sefer, öyle sanıyorum ki, seçilecek hatip pek öyle rahat rahat söz söyleyemeyecek ve konuşacak kimse hiç haberi olmadan seçileceğinden, belki de hazırlıksız söz söylemek zorunda kalacak.

SOKRATES: Neden öyle olsun, dostum? Bunların hepsinde hazır nutuklar vardır; hem zaten, böyle şeyler üzerinde hazırlıksız konuşmak da güç değildir ki. Atinalıları, Peloponessosluların veya Peloponessosluları, Atinalıların önünde övmek gerekse, o zaman, dinleyicileri inandırmak, onların takdirini kazanmak için gerçekten iyi bir hatibe ihtiyaç vardır; ama zaten övdüğü kimselerin önüne çıkan bir hatibin iyi konuşmada ün kazanması hiç de güç olmaz.

MENEKSENOS: Demek böyle bir şey güç değil, Sokrates?

SOKRATES: Elbette değil.

MENEKSENOS: Peki, söz söylemen gerekse de meclis seni seçse, konuşabilir misin acaba?

SOKRATES: Elbette konuşabilirim, Meneksenos. Hatiplik sanatına çok değerli bir kadından; birçok mükemmel hatipler, hele bütün Helenler arasında ön safta gelen o Ksantippos’un oğlu Perikles gibi birini yetiştirmiş olan bir öğretmenden ders alayım da konuşamayayım, olur mu hiç?

MENEKSENOS: Kim bu kadın? Herhalde Aspasia demek istiyorsun.

SOKRATES: Evet, Meneksenos; bir de Metrobius’un oğlu Konnos. İşte benim öğretmenlerim: Biri musikide, öteki güzel söz söylemede. Böyle yetişen biri, konuşmada elbette usta olur. Hem zaten, böyle değerli öğretmenleri olmayan herhangi bir kimse, musikide Lamprus’tan, güzel söz söylemede de Rhamnunsialı Antiphon’dan ders almış olursa Atinalıları, Atinalılar önünde pekala övebilir, taktirlerini de kazanır.

MENEKSENOS: Peki, söz söylemen gerekseyin, ne derdin bakalım?

SOKRATES: Kendiliğimden belki hiçbir şey söyleyemezdim. Ama, daha dün, Aspasia’nın ölümler hakkında hazırlamış olduğu nutku dinledim. O da senin

söylediğın gibi, Atinalıların hatip seçecekleri haberini duymuş; bunun üzerine önümde, nutkun bir kısmını, nasıl olması gerekiyorsa, öylece hazırlıksız olarak söyleyiverdi; geri kalanını da zaten önceden düşünmüş; çünkü galiba Perikles’in o ölüler üzerine söylemiş olduđu nutku Aspasia hazırlamış; işte bu nutuktan birkaç parça alarak birbirine eklemekle yetindi.

MENEKSENOS: Neler dedi, hatırlayabilecek misin?

SOKRATES: Elbette. Kendi ağzından duydum, ezberledim. Aklımda iyi tutamıyorum diye de az kalsın dayak yiyordum.

MENEKSENOS: Ne duruyorsun, öyleyse, söylesene.

SOKRATES: Nutkunu yayarsam, öğretmenim belki kızar.

MENEKSENOS: Hiç korkma, Sokrates konuş. Bana bu zevki ver; Aspasia’nın olsun, başka birinin olsun, zararı yok. Sen sadece konuş.

SOKRATES: Ama, bu ihtiyar yaşımda, böyle oyunlarla uğraştığımı görünce, belki benimle alay edersin.

MENEKSENOS: Hiçbir zaman, Sokrates; sen nutku söyle.

SOKRATES: İsteddiğini yerine getirmem gerekiyor Meneksenos; zaten, bana “soyun da raks et” desen bile, yalnız olduğumuza göre, bu dileğini de karşılardım. Dinle; yanılmıyorsam, Aspasia, nutkuna, ölüleri ele alarak şöyle başladı:

Bu savaşçılara, hareketlerimizle, sözlerimizle ödememiz gereken bir borcumuz var. Bahtın onlara nasip etmiş olduđu yolculukta, bütün şehir, bütün yakınları, yanlarında gitti; ilk borcumuzu böylece ödemiş olduk. Şimdi artık, onlara karşı duyduğumuz saygıyı sözle belirtmemiz kalıyor. Bunu, kanun buyurduđu gibi, kendimize vazife de sayıyoruz; çünkü, güzel bir nutuk, güzel hareketlerde bulunmuş olanları, dinleyicilerin daima hatırlamasını, saymasını sağlar. Onun için, ölüleri gereğince övecek, yaşayanları tatlı tatlı teşvik edecek bir nutuk gerek. Oğullarını, kardeşlerini bu ölülerin erdemlerini taklide sürükleyecek; analarını, babalarını ve hayatta olan daha uzak atalarını teselli edecek sözler gerek. Nasıl bir nutuk söylemeli? Hayattayken, erdemleriyle bütün yakınlarına sevinç vermiş; yaşayanların sağlığını da hayatlarıyla ödemiş olan bu yiğitleri

övmek için söze nasıl başlamalı? Bence, tabiatın, bunlara, o erdemleri verdiği sıraya göre gitmek yerinde olur. Onlar erdeme eriştiler, çünkü, erdemli anaların, erdemli babaların evlatlarıydılar. Onun için önce, böyle asil doğuşlarını övelim; sonra, gördükleri terbiye ve dersleri. Bundan sonra da o başardıkları yüksek işlerde, doğuşlarına ve aldıkları terbiyeye layık olduklarını nasıl ispat ettiler, onu görelim.

Önce doğuşlarını ele alıyoruz. Bu ölülerin ataları, yabancı olmadıkları gibi başka yerlerden gelmediklerine göre, torunları da yurttan göçmen değil, gerçek ana yurtlarında oturan ve yaşayan asıl yerlilerdi. Onları beslemiş olan bu toprak, başkalarının olduğu gibi üvey değil, gerçek analarıdır. Bu ana onları doğurmuş, beslemiş ve sonra kucağına çekmiştir, onlar da şimdi kendi topraklarında yatıyorlar. Onun için, önce analarını övmek doğru olur, çünkü böylelikle doğuşlarını övmüş olacağız.

Yurdumuz, yalnız bizim değil, bütün insanların övgüsüne layıktır; bunun da ilk ve en kuvvetli sebebi, memleketimizi tanrıların sevmesidir. Bu sözün doğruluğunu, yurdumuz için dövüşmüş olan tanrıların kavgaları ve verdikleri karar açıkça gösterir. Tanrıların da övdüğü bir yeri, nasıl olur da bütün insanlık övmez? Bir sebep daha var: Bütün toprakların, ehli, vahşi, çeşit çeşit hayvanlar doğurup yarattığı çağlarda, bizimki böyle canavarlardan uzak ve temiz kalmış ve bütün hayvanlar arasından insanı seçip, yaratmıştır. İnsan da öteki hayvanlardan daha anlayışlı olduğu gibi, din ve adalet tanıyan biricik yaratığıdır. Bu bizim toprağın, savaşçıları ve bizim atalarımızı doğurduğunu gösteren kuvvetli bir kanıt da vardır: Her yarattığı, çocuğuna uygun olan besini kendinde taşır ve böylece gerçek ana, başka birinin evladını ele geçiren sahte anadan ayırt edilir; çünkü sahte anada, yavruya gereken besin kaynakları kurudur. İşte, o bizim anamız toprak, insan yaratmış olduğunu şöylece ispat ediyor: O çağlarda, ilk olarak yalnız o, insanı beslemek için, insan soyuna en iyi, en güzel besini sağlayan buğdayla arpayı yetiştirmiş ve bu varlığı gerçekten kendinin yarattığını göstermiştir. Böyle bir düşünceyi, kadından ziyade toprağı göz önünde tutarak ileri sürmek uygun olur; çünkü, rahmine çocuk düşen, çocuk yaratan kadın, bu yolda toprağı örnek olmuyor, toprağı taklit ediyor. Toprağımız yetiştirmiş olduğu bu meyvelerde hiç acelecilik göstermemiş, bunları başka yurtlara da dağıtmıştır. Kendi evlatları için,

yorgunluğu gideren zeytin yetiřtirmiş, onları besleyip gençlik çağına kadar büyüttükten sonra da idare edilmeleri için tanrılar sağlamıştır; bunları hepimiz tanıyoruz, sözlerini edecek değilim. İşte bu tanrılar, hayatımızı, gündelik yaşayışımıza göre düzenlemişler; bize, bütün öteki insanlardan önce, sanatları öğretmişler; silah yapmayı, bunları yurdumuzu müdafaa için kullanmayı öğretmişlerdir.

Böylece doğan ve yetişen bu savaşçıların ataları, kendilerini idare için bir devlet kurmuşlardı. Bunun üzerinde söz söylememiz de uygun düşer; çünkü, insanları yetiřtiren devlettir; devlet iyi olursa, insan da iyi olur; kötü olursa, aksi olur. Onun için, babalarımızın ve aralarına önümüzdeki ölüleri de katacağımız bugünkü yurttaşlarımızın, düzenli bir devlet idaresi altında, kendilerini erdemli kılan bir devlet idaresi altında yetiřtiklerini göstermek gerekir. O zamanki idare bugünkü şeklin aynısıydı, bugün de seçkinlerin idaresi altında yaşıyoruz; o çağlardan beri de aynı idare altında yaşadık; buna; bazıları demokratlık diyor; başkaları da diledikleri adı veriyorlar; gerçekte bu idare, çoğunluğun da onayıyla kurulmuş olan seçkinler idaresidir. Gerçi başımızda krallar bulunmuştur ve onlara, bu hakkı önceleri doğuşları; sonra da seçimler vermiştir, ama, iktidar daha çok çoğunluğun elindedir. Çoğunluk, devlet idaresi vazifesini ve iktidarı en iyi yurttaşlara emanet etmiştir; hiç kimse, sakatlığı, fakirliği, veya doğuşunun yüksek olmayışı yüzünden bu vazifeye elverişsiz sayılmamış; hiç kimse, başka memleketlerde olduğu gibi, bunlara zıt üstünlüklerinden ötürü tercih edilmemiştir. Yalnız bir kural kabul edilmiştir: Usta ve erdemli olan emreder, idare eder. Bu bizim idare şeklinin temeli, bütün yurttaşların eşit şartlar altında doğmuş olmasına dayanır. Başka devletlerin halkı, türlü yerlerden gelmiş çeşitli soylardandır; bu çeşitlilik hükümetlerinde de görülür; bunlar ya tiranlık, ya oligarşidir. Orada, birkaç kişi bütün yurttaşlarını köle gibi kullanır; çoğunluk da bu birkaç kişiyi kendine efendi bilir. Fakat bizler ve yurttaşlarımız hep kardeşiz; çünkü ortak bir anadan çıktık; kendimizi, ne birbirimizin kölesi, ne de efendisi sayıyoruz. Tabiatın sağlamış olduğu o doğuş birliği, bizi, kanuna göre, hak eşitliği aramaya, erdem ve bilgelikten başka hiçbir üstünlük tanımamaya sürüklüyor.

İşte, bu askerlerin babaları; bizim babalarımız, hatta bu askerler, asil bir doğuştan sonra, böylece tam bir hürriyet içinde yetiřtiklerinden; hürriyet

uğruna, Helenler için Helenlere karşı; bütün Hellas için de barbarlara karşı dövüşmeyi kendilerine vazife bilmişler; özel hareketlerinde olsun, yurt ölçüsündeki hareketlerinde olsun, güzel başarılarıyla bütün dünyada ün salmışlardır. Eumolpos'u, Amazonları, yurdumuzu istila etmiş daha eski düşmanları nasıl kovdular; Argoslulara, Kadmos oğullarına karşı; Herakles oğullarına da, Argoslulara karşı nasıl yardıma koştular, bunları hakkıyla anlatabilmem için vakit dar. Zaten şairler, türkülerinde, bunları güzelce övmüşler, yiğitliklerini bütün dünyaya göstermişlerdir. Biz de şimdi kalkar, sadece bir nesirle bu yüksek başarılarını övmek istersek, o şairlere göre çok gerilerde kalırız. Bunlar zaten mükâfatlarını görmüştür, onun için susacağım. Fakat hiçbir şairin ele alıp hakkını vermediği daha birçok değerli başarılar var ki, övgücülerini bekliyor. İşte bunları överek hatırlatmak; başka kimseleri de kaside, veya başka tür şiirlerde, böyle yüksek başarıları gösterenleri, değerlerine uyacak bir tarzda ele almaya teşvik etmek bana düşüyor. İlk sözünü edeceğim başarılar da şunlar:

Persalar Asya'yı hükümleri altına alıp Avrupa'yı köle etmeye kalkışınca, bunları atalarımız, bu yurdun evlatları durdurmuştur. Onun için ilk olarak, onları ele almak, yiğitliklerini övmek gerekir, yerinde olur. Bu mertliklerini iyice övebilmek için de düşüncemizle bütün Asya'nın üçüncü bir krala köle olduğu çağa dönelim. Bu kralların ilki Kyros'tu. Yüksek cesaretiyle, bütün yurttaşlarını kölelikten kurtardıktan sonra, efendileri Medeslilere boyun eğdirmiş, Mısır'a kadar da Asya'nın geri kalan kısmını hükmü altına almıştı. Oğlu, Mısır ve Libya'nın girebildiği bütün parçalarını dize getirdi. Üçüncü kral Daraeus, karada, imparatorluğunun sınırlarını Skythia'ya kadar sürdürdü; donanmaları, denize ve adalara hakimdi; kimse de karşı koymaya cesaret edemiyordu. Persa İmparatorluğu'nun kudreti karşısında, öyle sayısız, yüce ve savaşçı milletler boyun eğmişti ki, Daraeus, bütün insanların ruhunu kendine kul köle etmişti.

Daraeus, Eretrialılarla birlikte Sardis'e karşı el birliği ettik diye bizi suçladı ve bu bahaneyle, taşıt ve savaş tekneleriyle beş yüz bin kişi ve ayrıca üç yüz savaş gemisi gönderdi. Komutayı Datis'e verdi ve başının uçurulmasını istemiyorsa, dönüşünde, Eretria ve Atinalıları kendine getirmesini emretti. Datis, Eretria'ya doğru yola çıktı ve o zamanki Helenler arasında savaş sanatındaki

ustalıklarıyla en çok ün almış, sayıları da oldukça fazla olan Eretrialıları üç günde itaat ettirdi. Kimsenin kaçmamasını sağlamak için de memleketi şöyle taradı: Askerleri, Eretria'nın sınırlarına gelince, bir sahilden öteki sahile yayıldılar ve birbirlerine el vererek memleketi boydan boya geçtiler; böylece, krallarına kimsenin kaçmadığını söyleyeceklerdi. Aynı niyetle, Eretria'dan kalkarak Marathan'a geldiler. Atinalıları da Eretrialılar gibi boyunduruğa vurduktan sonra, krallarına götürmenin çok kolay olacağına inanmışlardı. İlk teşebbüslerinde başarılı olmuşlar, şimdi de ikincisine girişiyorlardı. Lakedaimonialılardan başka hiçbir Helenli de ne Eretrialılara, ne Atinalılara yardım etti. Hatta Lakedaimonialılarla savaşa ancak ertesi gün yetişebildiler. Ötekiler korkuyla yerlerinden kımıldamadı; tehlikeyi bir zaman için savdıklarına seviniyorlardı. İşte, ancak bu durumu göz önüne getirirsek, Marathon'da, barbar ordularının saldırısına göğüs geren, bütün Asya'nın o küstah gururunun cezasını veren ve barbarlarla savaşta ilk olarak zafer anıtları diken o kahramanların yiğitliklerini anlayabiliriz. Bunlar, öteki milletlere yol göstermiş oldular: Persalıların kudretinin eğilebileceğini; sayının da zenginliğin de mertlik karşısında duramayacağını öğrettiler. Onun için, şunu ileri sürebilirim ki, bu kahramanlar, yalnız bizlerin babaları olmakla kalmadılar; bizim hürriyetimizin, bu kıtayı dolduran bütün Helenlerin hürriyetinin de babası oldular. Çünkü, bundan sonra, bütün Helenler, emniyetlerini sağlamak için giriştikleri savaşlarda, gözlerini o yüce esere çevirdiler; Marathon kahramanlarını kendilerine örnek tuttular.

İşte, nutkumda, şeref yerini bu kahramanlara veriyorum. İkinci yer de Salamis ve Artemision deniz savaşlarını kazananlarındır. Karada olsun, denizde olsun, hücumları nasıl karşıladılar, nasıl geri attılar; bunları anlatabilmek için uzun uzun konuşmak gerekir. Fakat bence, bu kahramanlara en çok şeref veren şey, Marathon askerlerinin başlamış oldukları eseri bilirmiş olmalarıdır. Marathon askerleri, sürü sürü barbarların bir avuç askerle geri atılabileceğini bütün Helenlere göstermişlerdi: Fakat böyle bir iş, gemilerle başarılabılır mıydi? Bilinmiyordu. Persalar, denizlerde yenilmez sanılıyordu: Sayısız gemileri vardı; zengin, usta, kuvvetliydi. Onun için, deniz savaşlarında dövüşmüş olanları da övmeliyiz: Helenlerin bu ikinci korkusunu gidermiş; gemi ve insan çokluğunun saçtığı dehşeti ortadan kaldırmışlardır. Böylece, Marathon'da dövüşmüş olanlarla, Salamis'te, denizlerde boğuşmuş olanlar bütün Hellas'a

bir ders vermiş oldular: Helenler, bir yandan karada savařanların, öte yandan da denizde savařanların sayesinde barbarlardan korkmamayı öğrendiler ve buna alıştılar.

Üçüncü yeri, tarih ve değer bakımından üçüncü yeri, Hellas'ın kurtuluşu uğrunda, Lakedaimonialılarla Atinalıların Platea'daki gösterdikleri başarıyı ayırıyorum. Başımızda dolařan tehlike büyüktü, korkunçtu. Lakedaimonialılarla Atinalılar bu tehlikeyi de savdılar ve bu yolda gösterdikleri yiğitlik, bugün, bizim; yarın da gelecek nesillerin övgüsünü hak etmiştir. Bu savařtan sonra, birçok Helen şehirleri hala barbarlardan yanaydı; hatta, Büyük Kralın, Hellas'a karşı yeni bir savařa girmeyi tasarladığı söyleniyordu. Onun için, bütün barbarları denizlerden sürüp atarak kendilerinden evvel gelmiş olanların başlamış oldukları kurtuluş işini bitirenlerin sözünü etmek de doğru olur. Bunlar Eurymedon'da, deniz savařında dövüşenler; Kıbrıs seferine çıkanlar; Mısır'a ve daha birçok ülkelere gidenlerdir. Kralı, Hellas'ı yok etmek için tasarılar kuracağı yerde, korkular içinde, kendi canının tasasına düşünmüşlerdir. Onları hatırlayalım; minnet borcumuzu unutmayalım.

Bütün şehir, barbarlara karşı olan bu savařı, kendi uğruna, aynı dili konuşan başka milletlerin uğruna sonuna kadar götürdü. Fakat barış olup büyük şerefler elde edince, başarı kazanan kimselerin çok kere uğradığı akıbetle karşılařtı. Şehrimizi kıskandılar; kıskançlık hasete yol açtı; böylece şehrimiz de istemeye istemeye Helenlerle savařa girmek zorunda kaldı. Savař başlayınca, bizimkiler, Tanagra'da Lakedaimonialılarla karşılařtılar; Beotialıların hürriyeti için dövüřtüler. Savařı kimin kazandığı belli olmadı; bir daha kapıřarak kesin bir netice elde ettiler: Çünkü, Lakedaimonialılar, yardımına kořtukları Beotialıları bırakarak çekildiler; bizimkiler de üçüncü gün, Oenophtes'te zafer kazanarak, yurtlarından haksızca sürülmüş olanları hakkın gerektirdiğı gibi geri getirdiler. Böylece Persalılarla savařtan sonra, Helenlere karşı hürriyeti ilk olarak müdafaa edenler, yurttaşlarımız oldu. Yiğitler gibi davranıp, yardımına kořtukları kimseleri kölelikten kurtardıkları için, devlet de ilk olarak onları şereflendirdi; bu mezara gömdürdü. Sonra, savař genişledi; bütün Helenler yurdumuzu istila edip harap etti; şehrimize olan minnet borçlarını işte böyle alçakça ödediler. Bizimkiler deniz savařında olanları da yendi ve başı çeken

Lakedaimonialıları, Sphagia’da esir etti. Bunları pekala öldürebilirlerdi; fakat hayatlarını bağışladılar ve yurtlarına göndererek barış yaptılar: Çünkü aynı soydan olan milletlere karşı savaşı zaferden öteye götürmemek, Helenler birliğini bir devletin kinine feda etmemek gerektiğini düşünüyorlardı; fakat barbarlara karşı ölüme kadar gidilmeliydi. Onun için bu savaşa girip şimdi burada yatanları övmek yerinde olur. Bunlar, barbarlara karşı olan önceki savaşta, Atinalıların herkesten üstün olduklarından şüphe edenlerin, bu şüphelerinde yanıldıklarını göstermişler ve kendilerine karşı ayaklanan Hellas’ı yenerek, başlarını esir ederek, barbarları, yardımcılarıyla yenmiş oldukları Helenleri kendi başlarına da alt edebileceklerini ispat etmişlerdir.

Bu barıştan sonra üçüncü bir savaş oldu, hiç beklenmedik, korkunç bir savaş. Şimdi burada yatan, binlerce yiğit can verdi. Bunların çoğu Sicilya yakınlarında öldü: Yeminle bağlı oldukları Leontiosluların yardımına koşmuşlar; onların hürriyeti uğruna çarpışarak birçok zafer anıtları dikmişlerdi. Fakat şehrimiz, yolun uzunluğundan ötürü bunları besleyemedi; bu talihsizler de savaştan vazgeçti. Bununla beraber, ölçülülük ve yiğitliklerini, onlara karşı dövüşmüş olan düşmanları öyle övdü ki, başka kimseleri dostları bile böyle övmez. Birçokları da tek bir günde bütün düşman gemilerini esir edip bir kısmını da yendikten sonra, Hellespont deniz savaşlarında can verdiler. Böyle bir savaş hiç beklenmiyordu; çok korkunç oldu, diyorum; çünkü, öteki Helenler şehrimizi o derce kıskandılar ki can düşmanları Büyük Kralla konuşmalara giriştiler; böylece, bizimle birlik ederek kovmuş oldukları biriyle anlaşp, bir barbarı Helenlere karşı durmak üzere geri getirdiler ve bu şehre karşı bütün Helen ve barbarları bir araya topladılar. İşte o zaman şehrin kuvvet ve yiğitliği bütün parlaklığıyla belirdi. Savaş dışı olduğu sanılıyordu; donanması, Mythilene’de kuşatılmıştı. Fakat, şehirliler, altmış gemiye binerek yardıma koştular; herkesin de söylediği gibi, kahramanca cesaret göstererek düşmanlarını yendiler; dostlarını kurtardılar; fakat hiç de hak etmedikleri bir talihsizlikle denizlerde can verdiler; bu mezarda yatmıyorlar. Onları hatırlayalım, övelim; çünkü, yalnız bu deniz savaşında değil, bütün savaştaki başarımızı cesaretlerine borçluyuz; sayelerinde şehrimiz büyük ün kazandı: Bütün dünya bir araya gelse, onu alt edemez, deniyordu. Bu ünü hak etmişti; çünkü biz ne zaman yenildiysek, aramızdaki anlaşmazlıklar yüzünden oldu, başkalarının silahlarıyla değil. Düşmanlarımız, bizi bugüne kadar yenemedi;

yarın da yenemeyecektir. Biz kendi elimizle, kendi kendimizi yendik.

Olup biten bütün bu şeylerden sonra, her şey yatışıp başka devletlerle barış olunca, yurdumuzda iç savaş başladı. Ve bu savaş öyle oldu ki, insanlar arasında anlaşmazlık önleyemeyecektiye, hiç kimse kendi şehrinin başka türlü düzensizliklere uğramasını dileyemezdi. Şehirden, Piraeus'tan gelenler bir kardeş sıcaklığıyla birbirleriyle ve hiç beklenmediği halde, öteki Helenlerle uzlaştılar ve Eleusis'e karşı giriştikleri savaşı hiç aşırılık göstermeden bitirdiler. Bütün bunların sebebi de aralarındaki o soy birliği üzerine kurulu, sözde değil, gerçekte sağlam bir dostluk yaratan gerçek yakınlıktı. Onun için bu savaşta birbirlerinin ellerinde can verenleri de hatırlamamız gerekir ve madem ki biz, kendi aramızda artık uzlaştık; onların da aralarında uzlaşmaları için, bugünkü gibi törenlerde, dualar edelim, kurbanlar verelim, hükümleri altına girdikleri tanrılara yalvaralım. Çünkü onları, böyle birbirleriyle boğuşmaya, kötülükleri veya kinleri değil, kader sürükledi. Yaşayan bizler de bunun böyle olduğunu ispat etmiyor muyuz? Onlarla aynı soydan olan bizler, ettiklerimizi de çektiklerimizi de birbirimize bağışlamadık mı?

Bundan sonra tam bir barış oldu; şehrimiz rahata kavuştu; barbarları affetti; çünkü onlara hiçbir şey esirgmeden kötülük etmişti; onlar da karşılığını vermekten geri kalmamışlardı. Fakat ettiği iyiliklere karşı olan minnet borçlarını nasıl ödediklerini düşünerek Helenlere çok kırılmıştı: O Helenler, barbarlarla elbirliği etmişler; bir zamanlar kendilerini kurtarmış olan gemilerimizi elimizden almışlar ve kendi şehirlerinin duvarlarını korumak için feda ettiğimiz bizim duvarları yıkmışlardı. Şehrimiz artık, birbirlerinin ve barbarların köleleri olmak tehlikesinde olsalar da Helenlere yardım etmemeye karar vermişti ve böyle davranıyordu. Biz bu düşüncelerdeyken, Lakedaimonialılar, bir zamanlar hürriyetin koruyucuları olan bizlerin artık bitkin bir hale düştüğünü sanarak öteki Helenleri köle etmeyi kendilerine adeta bir vazife bildiler ve bu yolda harekete geçtiler.

Bilmem, uzatmaya gerek var mı? Anlatacağım şeyler uzak bir geçmişte olmuş değildir; bizim nesilden geriye de gitmez. Hepimiz biliyoruz: Korkular içine düşen Argoslular, Beotialılar, Korinthialılar, bizim şehre başvurmak zorunda kaldılar ve asıl hayret veren şey, Büyük Kral bile, olaylar büsbütün ters bir yön alınca, öyle zorlu bir durum karşısında kaldı ki, kurtuluşu, bir zamanlar

mahvını hazırlamış olduđu bu şehirde aradı. Gerçekte, bir kimse, şehrimize haklı olarak bir suç yüklemek istese, bulabileceđi biricik kusur, fazla merhametli olmamız, zayıfların daima hizmetine kořmamızdır. Şehrimiz, bu durumda katı yüreklilik edemedi ve kendine kötölük etmiş olanları kurtarmayacağı yolunda vermiş olduđu kararı da yerine getiremedi. Yumuşayarak yardım gönderdi; kendi de işe girişerek, Helenleri kölelikten kurtardı; hem de öyle ki, bunlar, kendi kendilerine boyunduruk altına girinceye kadar hür kaldılar. Krala gelince, şehrimiz, Marathon, Salamis, Platea zafer anıtlarım göz önüne getirerek yardımına kořmaya cüret edemedi; fakat sürgünlere, gönüllülere, kralın yardımına gitmelerine izin verdi; herkesin de söylediđi gibi, onu da böylece kurtardı. Sonra, duvarlarını yeniledi; gemiler yaptı ve zorla sürüklendiđi savaşı kabul ederek, Parialıları korumak için Lakedaimonialılarla dövüřtü.

Fakat kral, Lakedaimonialıların deniz savařından vazgeçtiklerini görünce şehrimizden korktu. Bizimle olan ittifakını bozmak istediđinden, evvelce, Lakedaimonialıların kıtada kendine bırakmış oldukları Helenler kendine verilirse, bizimle ve müttefiklerimizle işbirliđine devam edeceđini söyledi. Bu isteđinin reddedileceđini umuyordu ve böylece bizden ayrılmak için bir sebep olmuş olacaktı. Fakat öteki müttefikler bu ümidini bořa çıkardılar; Korinthia, Argos ve Beotialılar; razı oldular; para verirse, kıtadaki Helenleri ona bırakmayı kabul edeceklerine yeminler ettiler. Yalnız biz, o Helenleri bırakamadık; yeminler edemedik. Şehrimizin hürriyet ve yüksek yüreklilik duygularının bu kadar sağlam, bu kadar temiz ve barbarlara karřı yaratılıřtan bu kadar düşman oluřu, kanına hiçbir surette barbarlık karışmamış halis Helenler olmamızdandır. Bizim aramızda, Pelops, Camdos, Egyptos, Danaos'un ve daha başkalarının torunları gibi, yaratılıřtan barbar fakat kanınca Helen olan kimseler yoktur. Biz, kanına barbarlık karışmamış gerçek Helenleriz; yabancı soylara karřı şehrimizin duyduđu katıksız kin de bundan gelir. Her işe, biz, Helenleri barbarlara bırakarak, utanç verici, dine yakışmaz bir harekette bulunmak istemediđimiz için gene yalnız kaldık; kendimizi, gene, evvelce yenilmemize yol açmış olan durumda bulduk. Fakat, tanrı yardımıyla, savaşı o zamandan daha talihli bir neticeye bađladık: Düşmanlarımız savaşı bitirmeye can attıklarından, dövüřün sonunda, donanmamız, şehir duvarlarımız, yerleşmelerimiz elimizde kaldı. Bununla beraber, bu savařta da

Korinthia'da meydan elverişsiz olduğundan, Lekhaeon'da da alçakça aldatıldığımızdan, birçok yiğit askerler kaybettik. Kralı kurtaranlar, Lakedaimonialıları denizlerden kovanlar da yiğit kimselerdi. Onları size hatırlatırım: Siz de övgülerinizi bizimkilere katın; bu kahramanları yüceltin.

İşte, bu mezarda yatanların, yurtları uğruna can veren daha başkalarının gördüğü işler. Benim burada sözünü etmiş olduklarım sayısız ve güzel olmakla beraber, ele alamadığım daha çok, daha güzel işler de var. Bunların hepsini anlatmam için de gündüzler, geceler yetmez.

Onun için, her biriniz, onları unutmayın, torunlarına hatırlatın: Tıpkı savaşta olduğu gibi, atalarının tutmuş oldukları yeri bırakmasınlar; korkaklıkla gerilemesinler. Ben de bugün, kahraman evlatları olan sizlere bu öğüdünü veriyorum ve gelecekte, birinizle karşılaşırsam, bu öğüdümü hatırlatacak, bütün gayretinizle yiğitlik yolunda yürümeniz için, her birinizi teşvik etmeye devam edeceğim. Fakat bugün, babalarımızın savaşa giderken, başlarına bir şey gelecek olursa, size söylememizi istedikleri sözleri tekrar edeceğim. Şimdi size onların ne dediklerini ve ellerinde olsaydı, bugün neler söylemek isteyeceklerini, o işittiğim sözlerine dayanarak söyleyeceğim:

“Çocuklarım, yiğit kimselerin oğulları olduğunuzu bu tören açıkça gösteriyor. Şerefsiz yaşayabilirdik; fakat sizi ve evlatlarınızı lekelemektense, babalarımıza ve atalarımıza şerefsizlik getirmektense, şerefle yaşamayı tercih ettik. Soyunu alçaltan bir kimse için, hayat boş bir şeydir. Böyle birini, ne tanrılar arasında; ne yeryüzünde, ne de ölümünden sonra yerlerin altında, sevecek kimse bulunmaz. Onun için sözlerimizi hatırlayın ve unutmayın ki, hayatta göreceğiniz iş ne olursa olsun, erdem olmayınca, elde edeceğiniz her şeyin, yapacağınız her işin sonunda, utanç ve kötülük vardır. Ne zenginlik, zengin olan alçak bir kimseyse, ona şeref getirir; çünkü böyle bir halde, zenginlik onun değil, başkasınındır; ne de beden güzelliği ve kuvveti, kötü ve alçak bir kimsede bulunursa, yerini bulmuş olur, uygun düşer; çünkü o kimseyi daha belirli bir şekilde ortaya koyar, alçaklığını daha açık olarak gösterir. Doğruluk ve erdem dışında kalan her bilgi de düzmecedir, bilgelik değildir. Onun için, hiç şaşmadan güdeceğiniz ilk ve son gaye, bizi ve bizden önce gelenleri erdem yolunda geçmek için bütün gayretinizle çalışmak olacaktır. Erdemden yana, biz sizden üstün kalırsak, bilin ki bu zafer bizim için bir utanç olacak; yenilir, alt

olursak, bu bize saadet getirecektir. Bizim yenilmemiz, sizin de yenmeniz için en iyi çare, hayatınızı atalarınızın kazanmış olduğu ünü kullanıp harcamayacak bir şekilde düzenlemeniz ve değeri olduğunu sanan bir adam için, kendi meziyetlerinden değil de atalarının ünü sayesinde şeref kazanmanın çok utanç verici bir şey olduğuna inanmanızdır. Gerçi ataların kazandığı şeref, evlatları için güzel ve yüce bir hazinedir, ama böyle zenginlik ve şeref hazinesinden faydalanmak ve ne malınız, ne mülkünüz, ne de şerefiniz olmadığı için, onu torunlarına geçirmemek utançtır, alçaklıktır. Bu kurallardan şaşmazsanız, bahtınız sizi, buraya, yanımıza getirdiği zaman, her birimiz dostunuz oluruz; fakat onlara hiç aldırılmaz, alçaklık ederseniz, sizi burada kimse iyi karşılamaz. Bu sözlerimiz, evlatlarımız içindir.

Bazılarımızın anaları, babaları hâlâ sağdır. Başımıza bir felaket gelecek olursa, onları, bu felakete, ellerinden geldiği kadar katlanmaya teşvik etmek gerekir. Onlarla beraber ağlamayın; ıstıraplarını körüklemeye hiç de gerek yok; bahtsızlıkları onlar için yeter bir acıdır. Bu acılarını gidermek, yumuşatmak gerekir. Onlara hatırlatın, tanrılar, gönüllerinin dilediğini yerine getirmiştir; çünkü, onlar, oğulları için ölümsüzlük değil, erdem ve şeref istiyorlardı ve bunu sağlamakla en yüksek iyiyi elde ettiler. Bir ölümlü, hayatta her şeyin gönlünün dilediği gibi olmasını bekleyemez. Felaketlerine mertçe katlanırlarsa, yiğit evlatlarının gerçekten yiğit babaları olduklarını göstermiş olurlar. Acılarına dayanamazlarsa, babalarımız olmadıkları veya bizi övenlerin yalancı oldukları yolunda şüphelere yol açarlar. Atalarımız böyle düşüncelere sebep olmamalıdır. Kendileri gibi yiğit evlatların babaları olduklarını, herkese yaşama tarzları ile gösterip bizi övmelidirler.

“*Hiçbir şeyde aşırı olma*” eski sözü güzel bir söz sayılırdı; gerçekten de öyledir. Kendini saadete götüren veya yaklaştıran şartları kendi içinde arayan; bunları başkalarına bağlayarak, onların başarı veya başarısızlıklarına göre bahtını tesadüfe bırakmayan bir kimse, hayatını iyi düzenlemiş demektir. Böyle bir adam, bilgedir, merttir, akıllıdır. Böyle bir adam, servet veya çocuk edinsin, servetini veya çocuklarını kaybetsin, her türlü halde, o özdeyişi yerine getirecek; sevinçte de kederde de aşırılıktan kaçınacaktır; çünkü, bütün güveni kendinedir. İşte, biz, babalarımızın böyle olduklarını ileri sürüyoruz; böyle olmalarını istiyor, diliyoruz. Biz de şu anda böyle davranıyoruz; ölecek olsak

bile, ne aşırı bir hiddet, ne aşırı bir korku duyuyoruz. Analarımıza, babalarımıza yalvarırız, geri kalan günlerini bu duygularla geçirsinler. Bilsinler ki ağlayıp sızlamakla bizleri memnun edemezler! Ölüler yeryüzünde olup bitenlerden haber alıyorlarsa eğer analarımız, babalarımız, kendilerini hırpalayarak, felaketlerinin yükü altında ezilirlerse, bizi gücendirir; acılarına ölçülülükle, ferah yürekle katlanırlarsa gönlümüzü ederler. Bizi, insanoğluna nasip olabilecek en güzel son bekliyor; onun için ağlamayın, bizi yüceltin. Karılarımıza, çocuklarımıza gelince, onlara bakın, besleyin, düşüncelerini bu yola çekin; çünkü, böylece, felaketinizi unuttur, daha güzel, daha asil bir ömür sürer, gönlümüze de daha yakın olursunuz.

İşte, yakınlarımıza söylenecek sözler. Şehre gelince, onu, babalarımıza, çocuklarımıza, hatırımız için bakmaya; babalarımızı ihtiyar yaşlarında beslemeye, çocuklarımıza da iyi terbiye vermeye teşvik ederdik ama bu yolda teşvike ihtiyaç görmeden onlara gerektiği gibi bakacağını biliyoruz.

İşte, ölülerin oğulları, anaları ve babaları, işte, sizlere söylememi istedikleri şeyler. Ben de bütün gayretimle bunları bildiriyorum. Ben kendim, onların adına, sizlere yalvarırım: Oğullar, babalarının yolunda yürüsünler; ötekiler de hiçbir kaygı duymasınlar. Çünkü emin olunuz, fertler ve devlet, sizi ihtiyarlık günlerinizde besleyecektir ve her birimiz, bir ölünün babasıyla karşılaştığımız zaman, ona şefkat ve muhabbet göstereceğiz. Devlete gelince, size karşı gösterdiği ilgiyi hepiniz biliyorsunuz sanırım. Savaşta ölenlerin çocuklarına, babalarına iyi bakılması için kanunlar yaptı ve en yüksek makama, bu ölülerin ana babaları adaletsizliğe kurban gitmesinler diye, onlara herhangi bir yurttaştan daha iyi bakmak vazifesi verildi. Devlet, çocuklarının yetiştirilmesine de yardım ediyor ve yetim olduklarını elden geldiği kadar unutturmaya çalışıyor. Onlara, daha çocukken, kendisi babalık ediyor; yetiştikleri zaman da tam bir zırh hediye ederek, mallarının başına gönderiyor. Babalarının mertliğini gösteren silahları da vererek, onların nasıl davranmış olduklarını belirtiyor, hatırlatıyor. İlk defa baba ocağına girip, hüküm sürmeye başlayacakları zaman da iyiye belirti olsun diye de babalarının silahlarını kuşanmalarını istiyor. Ölülere gelince, onları yüceltmekten geri kalmıyor; her yıl, herkesin önünde, bütün ölülerin hatırası için, her birimizin kendi evlerimizde kendi ölülerimizin hatırası için yaptığımız gibi törenler yapıyor;

bunlara beden idmanları, at yarışları, çeşitli musiki müsabakaları katıyor. Devlet, gerçekten, ölülerin, mirasçı ve oğlu; oğulların babası; babalarının da vasisi yerini tutuyor; bütün zaman boyunca da dikkat ve özeni hiç esirgemiyor. Devletin yaptıklarını göz önüne getirin, başınıza gelen felakete daha kolay katlanırsınız; ölenlere ve yaşayanlara kendinizi sevdirmek, göreceğiniz ve göstereceğiniz dikkat ve özeni kolaylaştırmak için en iyi çare budur. Haydi, artık, hepiniz, ölülere, kanunun buyurduğu gibi gözyaşları döktünüz. Dağılın.

İşte, Meneksenos, Miletos'lu Aspasia'nın nutku.

MENEKSENOS: Zeus hakkı için Sokrates, o senin Aspasia, kadın olduğu halde, böyle nutuklar söyleyebildiğine göre talihli biri olmalı.

SOKRATES: İnanmıyorsan, benimle gel, kendi ağzından işit.

MENEKSENOS: Aspasia'nın yanında çok bulundum, Sokrates, değeri nedir, bilirim.

SOKRATES: Peki, Aspasia'yı takdir etmiyor musun? Bu nutkundan ötürü de ona minnet borcun yok mu?

MENEKSENOS: Var, Sokrates; bu nutuktan ötürü, Aspasia'ya, veya sana kim okuduysa ona büyük minnet borcum var. Ama, şunu da ilave edeyim: Bu nutku bana tekrar edene de çok borçlandım.

SOKRATES: İyi öyleyse; fakat Aspasia'nın siyaset üzerine daha birçok güzel nutuklarını sana okumamı istersen, dikkat et, sakın beni ele verme.

MENEKSENOS: Hiç korkma Sokrates, ele vermem. Sen bana yalnız o nutukları oku.

SOKRATES: Peki, ben de senden bunu esirgemeyeceğim.